

Bedkommende overladt selv at give disse Bestemmelser et saadant Indhold, som maatte forekomme dem bedst stemmende med Kassens Løve.

Til a og b. Ministeriet vilde under alle Omstændigheder have fundet overveiende Betænkelse ved at foreslaa Afgjørelsen af de Sparekassesebestyrelsernes Sammensætning vedrørende Spørgsmaal henlagt til de kommunale Myndigheder, hvis Medvirkning paa det heromhandlede Omraade der overhovedet ikke synes at være nogen i Forholdets Bestaafenhed hjemlet Grund til at paafalde. Men forøvrigt maa man, i Henhold til hvad ovenfor er udtalt i de indledende Bemærkninger til nærværende Paragraf, holde for, at det meget vel vil kunne overlades Kasserne selv gennem Vedtægterne at ordne disse Spørgsmaal paa den Maade, de maatte finde mest ønskelig og passende, i hvilken Henseende man kun har troet at burde gjøre en Undtagelse, for saa vidt angaar Antallet af Bestyrelsens Medlemmer, der formenes rettest at burde fastsættes i selve Loven. I Overensstemmelse med Kommissionen er dette Antal som almindelig Regel foreslaaet ansat til mindst 9, idet dog 5 Bestyrere ere antagne for tilstrækkelige ved de Sparekasser, der kun virke for et mindre Distrikt, hvilket isøvrigt ikke behøver at være netop en Sognekommune.

At de forretningsførende Medlemmer af Bestyrelsen, navnlig ved de større Kasser, ere lønede, kan ikke vel være anderledes; men isøvrigt bør Deltagelsen i Sparekassernes Bestyrelse utvivlsomt være et ulønnet Vres- og Tilidsdyrv. Da der imidlertid paa Grundlag af den bestaaende Tilstand kan have dannet sig Forhold, som det nu kunde være for haardt pludselig at ville afbryde, har man taget det fornødne Forbehold for de allerede vedtagne Lønningers Bedkommende.

Til c. Denne Bestemmelse svarer til Mindretalsforslaget ved Kommissionens § 4, 2. Det lader sig neppe negte, at der ikke er noget Punkt, hvor den hidtil herskende Frihed vilde kunne have saa betænkkelige Følger for Sparekasserne som netop Fastsættelsen af Indstudsrenten. Idet den stærke Konkurrence let vil fremkalde en jevnlig Forhøielse af denne Rente, ville Sparekasserne derved mere og mere blive nødte til ofte mere Opgivelse af tilberigt Hensyn til Sikkerheden at anbringe deres disponible Midler i Effekter, der give Udsigt til en høi Rente. Det er formentlig ogsaa herfra, at i alt Fald en stor Del af de Kalamiteter, der i den seneste Tid have ramt adskillige af Sparekasserne, hidrører. Man maa derfor vistnok ikke alene give Sparekassekommissionen Ret i, at der ingen Betænkelse kan have ved, at Sparekasserne ved

en Lovforanstaltning som den her foreslaaede hindres i at lade Indstudsrenten variere, men det tør efter de hidtil gjorte Erfaringer formentlig endogsaa antages, at enhver Lovgivning angaaende Sparekasserne, der lod dette Punkt henstaa uafgjort, vilde indeholde en saa væsentlig Mangel, at hele den ved Reformen tilsigtede Forbedring i Kasserne Forhold vistnok væsentlig vilde forfejles.

Med Hensyn dernæst til Spørgsmaalet om, hvilket Maximum for Indstudsrenten der bør vælges, synes Kommissionens Mindretalsforslag ubetinget at maatte gives Fortrinet. Efter hvad Kommissionen udtaler, bør der i Gjennemsnit være henved $\frac{3}{4}$ pCt., eller, som Mindretallet antager, endog henved 1 pCt.s Forskjel mellem Ublaansrenten og Indstudsrenten for at tilvejebringe det fornødne Beløb til Dækning af Kassens Administrationsudgifter og til Opsamling inden et ikke for langt Tidsrum af en passende Reserverfond. Men denne Forskjel vil, naar der, hvad vistnok med fuld Føie antages, i Gjennemsnit i Aarenes Løb næppe ved Midlerne Anbringelse i faste Ublaen eller i solide offentlige Effekter kan paaregnes en høiere Rente end $4\frac{1}{2}$ pCt., ikke kunne tilvejebringes ved en saa høi Indstudsrente som 4 pCt. eller derover, og Hensynet til Sikkerheden, som i disse Forhold absolut bør være det første, byder derfor ubetinget at blive staaende ved den lavere Rente. Skulde det lidet sandsynlige Tilfælde indtræffe, at Renten af fire Ublaen virkelig vedvarende steg væsentligt over $4\frac{1}{2}$ pCt., vilde det altid staa i Lovgivningsmagtens Haand at give Indstudsrentens Maximum en tilsvarende Forhøielse.

Til d. I Modsetning til Kommissionen maa man holde for, at det ved dertil sigtende Bestemmelser i Loven bør søges forhindret, at Sparekassernes Midler anbringes i saadanne Værdipapirer, hvis Soliditet enten paa Grund af deres Oprindelse og Bestaafenhed maa anses usikker eller i alt Fald kun med Bænkelse vil kunne bedømmes af Sparekassesebestyrelserne, der i Almindelighed ville savne fornøden Indsigt i og Overblik over Pengemarkedets Tilstand. I Henhold hertil har man troet at burde foreslaa den Ret til efter eget Skjøn at tage Bestemmelse om Anbringelse af Kasserne Midler, der ellers bør være Bestyrelserne forbeholdt, for Fremtiden underkastet saadanne Indskrænkninger, som i Paragrafen anført, hvorved altsaa al Anbringelse af Sparekassemidler i ugaranterede Aktier samt i de fleste fremmede Pengeeffekter vilde være udelukket; herfra er der alene gjort Undtagelse for saadanne fremmede Statspapirers Bedkommende, for hvilke der noteres Kurs paa Kjøbenhavns Børs, hvilket turde anbefale sig ved praktiske Hensyn navnlig til de større Spare-